

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ
ILUSTROVAL DRAHOMÍR TRŠŤAN

DO LAVIC!

čte ní
pro
první
čtyř
ky

GRADA®

bambook

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôök

Tato kniha patří

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ
ILUSTROVAL DRAHOMÍR TRŠŤAN

DO LAVIC!

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

Zuzana Pospíšilová

DO LAVIC!

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 5908. publikaci

Ilustrace Drahomír Trst'án

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2015

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2015

Cover Illustration © Drahomír Trst'án

ISBN 978-80-247-9834-9 (ePub)

ISBN 978-80-247-9833-2 (pdf)

ISBN 978-80-247-5548-9 (print)

Obsah

Předmluva	7
Koncem prázdnin	9
Porada	13
Posila	17
Do lavic!	21
Poslední přípravy	25
První školní den	29
Pravidla	33
Hodina psaní	37
Souboj	41
Myš v aktovce?	45
Stěhování	49
Trest	53
Alda s Pájou zase řadí	57
Hlídací kocour	61
Co teď?	65
Proměna	69

Předmluva

Pro děti, které začnou po prázdninách chodit do první třídy, to vůbec není jednoduché. Aby se prvňáčkům učení dařilo a všechno šlo pěkně hladce, pomáhají jim skřítkové. Samozřejmě tajně. Chystají jim věci a dohlížejí na pořádek v aktovce nebo na lavici. Někdy se ale stane, že se ve třídě ocitnou skřítkové-zlobidla. To se potom začnou dít věci. Jaké? O těch se můžete dočíst třeba v této knížce.

Koncem prázdnin

Na konci prázdnin bývá ve školách rušno. Děti si sice ještě užívají volno, ale školní skřítkové už mají plné ruce práce. Musejí přichystat vše potřebné. Uklidit nepořádek a vysmýčít všechny kouty. Také musejí zkontrolovat, jestli všechno funguje, jak má. Dveře nesmějí vrzat, aby děti nerušily. Lavice by se neměly kývat, aby žáci neměli potíže se psaním. Tabule musí být bez jediné šmouhy a s hromadou bílých kříd nablízku. Říkáte si, že to nic není, že se to dá zvládnout raz dva? Ale co když tohle všechno mají na starosti docela malinkatí skřítkové? Pro ně je to práce víc než dost!

Také v první třídě se skřítkové činili. Nejstarší Zoltán měl ostatní skřítky na povel. Být vedoucím v první třídě je velmi náročné, ale on byl na svou funkci náramně hrdý. Předem

si zjistil, že do jeho třídy nastoupí dvacet osm žáků. Každý prvňáček by měl mít svého vlastního skřítko, který mu bude s učením tajně pomáhat. Jenže Zoltán jich měl od loňského roku jenom dvacet pět. I kdyby si vzal některého žáka na starosti sám, pořád by mu dva skřítki chyběli.

Zatímco ostatní skřítkové pilně pracovali, Zoltán si lámal hlavu. Seděl na učitelském stole, hladil si své bílé vousy a usilovně přemýšlel. Kde vzít dva spolehlivé skřítky? V první třídě nemůže být jen tak někdo. Musí to být zodpovědný skřítek se smyslem pro pořádek.

„A co máme udělat teď?“ vyrušil Zoltána z přemýšlení skřítek Sofínek. Byl ze všech nejpilnější a každou práci udělal včas. I tentokrát už byl na rozdíl od ostatních skřítků hotov.

Zoltán se rozhlédl, aby zjistil, co všechno už skřítki udělali. Pak mu do oka padla klika u dveří. „Naleštit kliku,“ navrhl.

Sofínek se bez řečí pustil do práce. Jako zázrakem se mu vždy podařilo dostat na starosti nejchytřejšího žáka ve třídě. I teď už se na svého žáka nebo žačku těšil. Při leštění kliky si představoval, jak bude ořezávat pastelky, hlídat

gumu, aby se nezatoulala, a čistit inkoustové skvrny.

Porada

Když bylo všechno v nejlepším pořádku, svolal Zoltán všechny skřítky k poradě. Chtěl situaci nějak vyřešit, ale nevěděl jak. Říká se ale, že víc hlav víc ví. To platí i pro maličké hlavy skřítků.

„Kamarádi,“ začal Zoltán přátelským tónem. „Je před námi další školní rok a spolu s ním nelehký úkol. Musíme pomáhat žákům této třídy.“

Sřítkové, kteří seděli namačkaní všichni v zadní lavici, pokyvovali hlavami. Zatím se Zoltánem souhlasili.

„Doufám, že budete plnit své poslání. Že budete svým žákům pomáhat, aby se hravě naučili všechno, co mají umět,“ pokračoval Zoltán svou naučenou řeč. Pronášel ji skřítkům každý rok před zahájením školního roku.

„Tedy číst, psát a počítat,“ dořekl za něj Filík.

+

„Přesně tak,“ přikývl Zoltán, ale Filík ho tak vyvedl z míry, že nevěděl, jak má pokračovat. Chvíli přemýšlel, ale nemohl si vzpomenout, a tak jen dodal: „Však vy už to všechno znáte!“

Skřítci opět přikyvovali. Melda se ale při kývání hlavou nahnul příliš a žuchnul z lavice dolů. Všichni se polekali, i když věděli, že padání z lavice je Meldova specialita. Nikdo nechápe, jak je to možné, ale pokaždé mu byl přidělen žák, kterému stále něco padalo z lavice. Tužka, guma, pero, sešit, a dokonce i svačina. Zkrátka cokoliv. Melda už byl vycvičený. Okamžitě pro padající věc skočil, aby ji včas zachránil. Jednak proto, aby se drahé pero nebo pravítko pádem nerozbilo, ale taky proto, aby nebyl při vyučování zbytečný hluk.

Melda se zvedl a vyšplhal se zpátky na lavici. Zoltánovi to pomohlo si vzpomenout.

„A ještě něco!“ pronesl důležitě se zdviženým prstem. „Tento školní rok máme vážný problém. Je nás dvacet šest, ale dětí bude ve třídě dvacet osm. Nevím, jak to uděláme!“

„Třeba bude pokaždé někdo nemocný,“ mávl rukou Ferda.

„Tak si vezmu na starosti děti dvě,“ nabídl se Pouva.

„Nebo zavoláme posily,“ navrhl Civínek.

„Třeba z devítky, tam už tolik práce není. Někteří se obejdou i bez svého skřítky!“

„To je nápad!“ zaradoval se Zoltán. Spadl mu kámen ze srdce.

Posila

Zoltán nelenil a hned se vydal do patra, kde sídlila devátá třída. Zaťukal a na vyzvání vstoupil dovnitř.

„Zdravím tě, Hynku!“ pozdravil Zoltán.

„Zdravím tě, Zoltáne,“ pozdravil i skřítek Hynek, který byl vedoucím v deváté třídě.

Pod jeho vedením se skřítkové o své žáky starají už celých devět let.

„Co tě k nám přivádí?“ zeptal se s lehce pozdviženým obočím.

„Viš, potřeboval bych pomoci,“ řekl Zoltán a přitom se zamyšleně podrbal ve vousech.

„Stalo se něco?“ dělal si starosti Hynek. Věděl, že Zoltán je velmi zkušený a dokáže si poradit za každé situace.

„Mám takový problém,“ začal opatrně Zoltán. „Budu mít ve třídě víc dětí než skřítků. Tak jsem si říkal, že bys mi to mohl pomoci vyřešit.“

„Aha! Ale jak?“ nechápal Hynek.

„Potřebuji posilu. Nepůjčil bys mi dva skřítky? Víš, jak to v deváté třídě chodí. Žáci už nepotřebují tolik pomoci jako prvňáci!“

Hynek chvíli mlčel. Na něco takového nebyl připravený, ale pak se usmál a řekl: „Vlastně máš pravdu. Půjčím ti Aldu a Páju. Stejně se pořád někde schovávají a myslí jenom na lumpárny.“

Zoltán byl v rozpacích. Samozřejmě byl rád, že bude mít každý žák svého skřítku, ale o zlobení v první třídě rozhodně nestál.

„Tak co, bereš?“ zeptal se Hynek.

Zoltán raději rychle přikývl, aby si to Hynek ještě nerozmyslel.

„Aldo! Pájo!“ zavolal Hynek, ale nikdo se neozval, a tak zavolal ještě jednou. Ani tentokrát se na zavolání nikdo neozval.

„Nevíte, kde je Alda a Pája?“ zeptal se nakonec Vítí a Jítí, kteří byli nejblíž.

„Jsou ve skříni,“
prozradil jim Vít'a.

„Zase se
schovávají!“

povzdechl
si Hynek.
Když ale
skříň otevřeli,

povzdechl si
pro změnu
Zoltán. Alda
a Pája se ve

skříni schovali
proto, aby tam

mohli tajně uspořádat

bitvu. A ne tak ledajakou! Stříleli po sobě
temperovými barvami. Odšroubovali víčka a pak
na barvy s výskokem skočili. Barva vystříkla
pěkně daleko.